

Пролеће и Ускрс

Ученици IV3 су писали о пролећу 2020. и у ликовној варијанти дочарали Ускрс.

Поглед са мог прозора

Пре отприлике годину дана са мог прозора сам могао да видим добар део Београда, одавде, па све до Авале. Али, одједном, око моје куће су се, као из воде, уздигле високе и широке зграде и заклониле ми поглед. Једино што сам могао да видим су биле те циновске грађевине и по једно дрво угурано између њих. Ипак, временом сам схватио да ми не треба пола града да бих уживао у погледу, само ми је требало мало маште.

Сваког дана када ујутру погледам напоље и видим како кола јуре и журе на посао, то личи на неко такмичење. Неки човек покушава да пређе улицу и изгледа као витез који избегава бесне змајеве спремне да га поједу.

Откад је ова пандемија почела, напољу има много мање људи и мени је много теже да маштам. Иако знам да је то само обична особа која жели да се што брже врати кући, сада кад видим човека како носи маску, брзо хода и не разговара ни са ким, једино што ми падне на памет је да је он неки свемирски бизнисмен.

Са ведрије стране, ова необична ситуација је омогућила многима да ураде нешто што им раније не би пало на памет. На пример, пре пар дана сам, током забране кретања, видео човека како лежи на крову суседне куће и ужива на сунцу - вероватно је мислио да је на мору или нешто слично. Данас сам видео људе који су у хаустору играли бадмингтон, али нисам смислио никакво објашњење.

Можда сте заглављени у кући, али то не значи да треба само да лежите у кревету и не радите ништа. Можете, на пример, да погледате кроз прозор и видећете шта вас све окружује: природа, зграде, можда шума или језеро, али ако укључите машту можете да створите сасвим нови свет.

Матеј Цветковић

Ово пролеће ћу дуго памтити

После сваке зиме сећам се да би било пролеће, топло и са пуно граје која се чује из паркова, али овог пролећа појавио се неки вирус. Не само у Србији, него у целом свету.

Раније бих у пролеће по сунчаном времену ишао у парк и са другом Дејаном налазио на ћошку између моје и његове улице, па бисмо заједно ишли до школе и причали о игрицама и догађајима из парка. Сада седим код куће и гледам кроз прозор како по која птичица пролети и размишљам о томе како би било лепо да као птичице и ово време пролети. Недостаје ми и школа, свађе дечака око лопте или играње на физичком. Недостаје ми и учење. Пре сам мислио како је глупо бити у школи али тек сам сада схватио како је лепше и лакше учити са пријатељима него сам. Недостају ми и моји тренинзи где сам са другарима шутирао лопту на кош, учио нове кораке. Највише ми недостаје тренер Милан и његове вежбе и шале.

Пролеће је стигло и дужи је дан, али је некако другачије. Тек сам сада схватио шта значи имати слободу и колико је вредна. По томе ћу дуго памтити ово пролеће.

Никола Игњатовић

Вук Војводић

Поглед са мог прозора

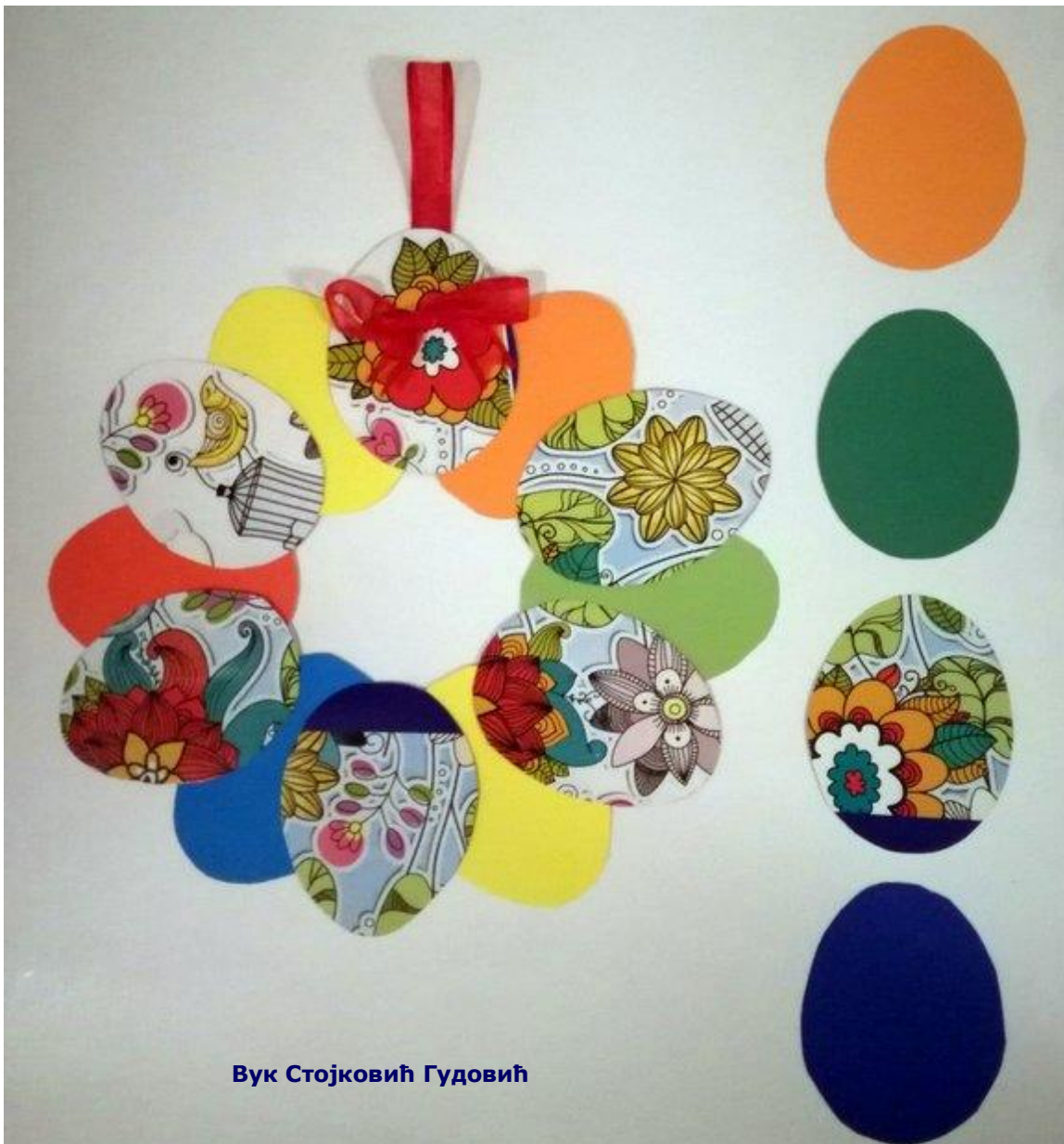
У нашем стану најлепши поглед се пружа кроз велике прозоре моје собе. Испод мог прозора расте весела, бујна башта.

Неке од тих биљака је нежно засадила и гајила моја бака и њене комшије. Испод мог прозорала расте ружа, јоргован, магнолија и још много шарених биљака. Највише волим две брезе које моја мама и ја зовемо Розалинда и Глорија. Током пролећа и лета њихове зелене гране изгледају као капија за нашу зграду, а њихово нежно лишће шушти на благом ветру.

У јесен су жуте, а зими су најлепше беле, као у некој бајци. Када моја мама прође испод њих, увек их поздрави и помази. А жбун јоргована крије сићушне врапчиће који весело цвркућу целог дана.

Поглед кроз мој прозор је диван и увече. Када испратим сунце, упали се улична светиљка. Кроз лишће обасјава моју собу, док ја полако падам у сан.

Вук Стојковић Гудовић

Вук Стојковић Гудовић

**Елена Несторовић
Коста Несторовић**

ON MI PLAY
AL CAMERA

Васил Свркота

Марко Красојевић

Марко Красојевић